

A közszolgáltatások visszaszerzése

EchoTV Napi Aktuális.
2013. szeptember 23.

Műsorvezető: Néveri Ferenc Igor

Mv.: *Vendégem az Energiapolitika 2000 Társulat elnöke, Járosi Márton. Jó estét kívánok.*

JM.: Jó estét!

Mv.: *Ugye lehetett hallani a bejátszásban is, hogy mennyire fontos ezeknek a cégeknek a profit. Mennyire lehettek profitorientáltak ezek a szolgáltatók?*

JM.: Mindig is azok voltak. A dolog ott kezdődött, hogy a klasszikus közszolgáltatásokat, mint pl. az energiaellátást, ami egy természetes monopólium, ami azt jelenti, hogy csak ezen az úton lehet hozzájutni a fogyasztónak, kiszolgáltatott helyzetbe kerültek, akkor ettől a pillanattól kezdve, amikor ez privát tulajdonba került, ez a kiszolgáltatásnak egyik jellemzője, hogy ezt az u.n. piaci szolgáltatót nem érdekli a szolgáltatás és a fogyasztó, hanem a profit érdekli. Tehát ez az alapvető hamisság, hogy ezt a közszolgáltatást, ahogy ezt most divatosan mondják, piaci terméké tették, miközben ez a közszolgáltatás nem lehet egy áruszolgáltatás, egy kereskedelmi tevékenység.

Mv.: *De a privatizáció során nem az lett volna ennek a kulcsa, legalábbis a szlogen az volt, hogy ez a fajta piaci váltás ez a fogyasztók előnyére hathat majd.*

JM.: Ez is az egyik hazugság volt, hogy ez a fogyasztókért van, de hát most már szerencsére abban a helyzetben vagyunk, hogy a fogyasztóknak a döntő többsége kezdi felismerni azt, hogy ez egy hazugság volt. Tehát ez az u.n. piaci típusú közműszolgáltatás ez a hirdetett propagandával szemben nem csökkentette az árakat, hanem növelte.

Mv.: *Miért volt fontos annak idején ezeknek a közműszolgáltatóknak az eladása? Miért hallhattuk azt annak idején, hogy az állam rossz gazda, viszont mondjuk a francia állam jó gazda lett?*

JM.: Ez annak a globalista politikának a része, amit éppen az Unióhoz való csatlakozásnak a keretében hirdettek. A nézők nyilván emlékeznek még arra a transzparensre, amire az volt írva, hogy „Nem leszünk gyarmat!”, amikor felvonultak a pestiek a kormányzat mellett. Hát erről szól a történet. Tudniillik a helyzet az, hogy a nagy nyugat-európai monopóliumok az uniós szabályozás segítségével tulajdonképpen olyan piaci szabályozókat vezettek be, amelyek segítségével az itt tulajdont szerzett nagy privatizációs cégeknek az érdekeit szolgálta és az ezekhez a közszolgáltatásokhoz szükségszerűen tartozó állami közösségi felelősségvállalást, a fogyasztóvédelmet pedig leradírozták.

Mv.:Viszont, ha a közszolgáltatások állami kézbe vételéről beszélünk, és ugye itt felmerült az európai uniós álláspont, ők milyen véleményt fognak ezzel kapcsolatban alkotni? Tehát nyilvánvalóan nem fogják azt támogatni, hogy ez megtörténjen. Vagy lehetséges, hogy azóta változott volna a gondolkodásmód ebben a kérdésben?

JM.:Nekünk erre nem kell várnunk, hogy ott megváltozzék a vélemény, mert azokat más érdekek diktálják.

Mv.:Tehát akkor nem fog?

JM.:Nem fog természetesen megváltozni! A helyzet azonban annyiban jó és biztató, hogy a mostani kormányzat felismerte – és nem csak felismerte, hanem mostan a felhatalmazás birtokában – el is kezdett egy olyan új politikát, amit én úgy mondanék – éppen a szolgáltatások területén - , hogy a közszolgáltatásoknak a visszaszerzése. Most ez egy nagyon fontos dolog. Én szeretném a visszaszerzés szót egy kicsit megmagyarázni.

Mv.:Igen, mert vannak akik államosításról beszélnek.

JM.:Ez is egy hazugság. Az államosítás az egy kommunista kategória. Az államosítás, kisajátítás azt jelentette, hogy fizetség nélkül elveszem az eredeti tulajdonostól. Itt nem erről van szó! Pont ez okozza a nehézséget a mostani kormányzatnak, hogy az uniós szabályok betartása mellett, hogy amik tulajdonképpen sok tekintetben gúzsba kötik a kormányzat mozgásterét. Piaci szabályokat betartva kell ezt megváltoztatni.

Mv.:Mit ért ez alatt pontosan?

JM.:Ez alatt azt értem, hogy a lakossági szférában, ahol most rezsicsökkentésről beszélünk, van mozgástere a kormányzatnak, mert az uniós szabályok szerint itt hatósági ármegállapítás van. A bejátszott miniszterelnöki beszédből is kitűnt, hogy a lakosság után a termelői szférában is kell majd cselekedni, hogy ott is lejjebb vigyük ezeket a költségeket. Hiszen ez áttételesen a közösségnek az életszínvonalát érinti. Itt azonban jelentős nehézségek vannak. Én két dolgot emelnék ki. Az egyik az, hogy a kormányzat felismerte és gyakorolja, hogy pusztán szabályozási eszközzel jelen lenni a piacon az nem hatékony, hanem tulajdonosi minőségben kell megjelenni. És ez egy nagyon lényeges dolog. Az, hogy a kormányzat politikájában a közművek tulajdonosi visszaszerzése, a tulajdonosi rendelkezési jognak a visszaszerzése kiemelt szerepet kap, az azért van, mert a tulajdonos eldöntheti szuverén módon, hogy ő a tulajdonát hogyan működteti. És itt van egy iszonyatosan kiterjedt hazugság rendszer, amivel szembenézünk. A rezsicsökkentés ellen, a tulajdon visszaszerzésével szemben egy más logika szerint érvelnek. Kvázi feltételezik, hogy az u.n. piaci szabályokat be kell tartani, a piaci logika az elsődleges. A piaci logika oldaláról próbálják bírálni a kormánynak a tevékenységét. Ez teljesen hamis! A tulajdonával mindenki azt csinál, amit akar. Korábban utalás történt a „jó gazdára”. A „jó gazda” a közösség érdekeit képviselő kormány a tulajdont úgy működteti, hogy ne egy szűk részvényesi csoport, hanem 10 millió magyar részvényesnek a javát szolgálja.

Mv.:Akkor valahol itt merülhet fel, hogy miért volt jogos értékesíteni ezeket a közmű cégeket valahol a 90-es évek derekán?

JM.:Ez jogtalan volt és mindenféle baj van ezzel. A legfrissebb, amit ma töltöttem le az internetről az a hír, hogy ma a parlamentben Kósa Lajos megfogalmazása szerint a „rezi-alkotmány” - melyet azonban szívesebben a „közszolgáltatások alkotmányának” neveznék és melyet a Társulatunk már 10 éve hangsúlyozza - szolgáljon a közszolgáltatások törvényi szabályozására. Nem az árszabályozást kell szabályozni, hanem a köztulajdont. Itt kiemelném Kósa Lajos egy mondatát, mely így hangzik: „Igenis mondjuk ki, hogy legyenek a közszolgáltatók köztulajdonban.” Tehát igazából vissza kell térni tulajdonképpen arra a természetes állapotra, hogy a monopol jelleggel rendelkező közszolgáltatások a közösség tulajdonában vannak és ezt a közösség javára kell működtetni. Tehát az a lényeg, hogy a tulajdonnak a visszaszerzése ennek a közösségi érdekű politikának egy nagyon fontos része.

Mv.:Viszont maga a visszaszerzés is egy érdekes rész. Akárhogyan is nézzük valakik ezeket a közös szolgáltatókat megvásárolták, pénzt fektettek bele, a tulajdonukat képezi. Hogyan lehet velük normális egyezsége jutni?

JM.:A baj az, hogy szegények vagyunk. A helyzet az, hogy az országot egy lerobbant állapotban vette át a kormányzat és most kellene ezeket a visszavásárlásokat végrehajtani. Van azonban egy jó dolog. A korábbi vásárlók eléggé kiszivattyúzták az eddigi jövedelmet, három és félszeresen megtérült már eddig is a befektetésük meg közben olyan világpolitikai helyzet alakult ki, hogy nem ragaszkodnak nagyon hozzánk, tehát teljesen reális az a felvetés, hogy ezeket visszavásároljuk. De még egyszer mondom hazugság az államosítás szó, mi a játékszabályokat betartva akarjuk a visszavásárlást végrehajtani. És még valami fontos, támaszkodni kell a hasonló sorsú kelet-közép európai országok együttműködésére.

Mv.:Köszönöm szépen, hogy itt volt a stúdióban.

JM.:Én is köszönöm a lehetőséget.